

Alkotmánybíróság

IV/406-I/2023.

Az első fokon eljáró bíróság, a PKKB útján, elektronikus úton

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: 1V/406-2/2023		
Érkezett: 2023 APR 03.		
Érkezés módja		
☐ POSTÁN	☒ @	☐ EGYÉB:
Példány:	Melléklet:	Kezelőiroda:

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján az alábbi

(hiánypótló) alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv.I.20.489/2022/4. sz. visszautasító végzésével érintett PKKB 20.P.50.735/2021/8. sz. első fokon meghozott ítéletét helyben hagyó Fővárosi Törvényszék által hozott 53.Pf.636.321/2021/4. ítélet alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A felperesi kérelmezők az alperesi [REDACTED] Társasház („Társasház”) 28 %-ának tulajdonosai voltak a keresettel érintett időpontban.

Az alperes a [REDACTED] Társasház („Társasház”) volt.

Felperesek iratmásolatokat kértek a Társasházról.

Ezt, a másolatok adását a Társasház megtagadta.

Ezért a felperesek marasztalási keresetet nyújtottak be a PKKB-hoz.

Mint tulajdonosok külön-külön keresetet nyújtottak be a PKKB-hoz, kérve, hogy a Társasház irataiból való másolatok kiadására kötelezzék a Társasházat.

A Társasház az érdemi ellenkérelmével együtt a kér iratokat rendelkezésre bocsátotta.

A felperesek keresetét egyesítette a bíróság, majd elutasította.

Az első fokú ítélet azon az alapon hozta meg a döntését a *Társasház által teljesített felperesi követelések ellenében*, hogy szerinte a felpereseknek csak és kizárólag az alperes mindenkor közös képviselőjénél van joguk, személyesen megjelenve, másolatot kérni az alperesi Társasház irataiból.

Ahogy az ítélet fogalmaz: *„...a tulajdonosoknak ez a joga az alperesi társasházban csak akkor áll fenn, ha a közös képviselőnél az irodájában kérik a másolatokat és kifizetik a másolás költségét.”*

Más helyen pontosítva saját magát és a Társasház irányadó belső szabályzatára hivatkozva így szól az ítélet:

„[20] Az alperes szervezeti és működési szabályzata annyiban szabja meg az iratmegismerési és másolatkérési jogok gyakorlásának kereteit, hogy rögzíti, hogy a tulajdonosoknak a közös képviselőnél (ételemszerűen a közös képviselő irodájában) van joguk a közgyűlési jegyzőkönyvet megtekinteni és a jegyzőkönyvről abban az esetben kérhetnek másolatot, ha a költségét kifizetik.”

A PKKB szerint tehát az alapperben rendelkezésre bocsátott társasházi SzMSz-ben úgy szabták meg a másolatkérés jogát gyakorlásának kereteit a Társasház SzMSz-t létrehozó és elfogadó tulajdonosai, hogy

- a közös képviselő irodájában kell ahhoz személyesen megjelenni,
- a közös képviselő irodájában van joguk a Társasház iratait megtekinteni
- és ott és schol másutt, a közös képviselő irodájában kérhetnek a jegyzőkönyvről másolatot, fizetség ellenében
- minden más társasházi okirat másolatkiadási tilalom alatt van (hiszen egyedül a jegyzőkönyvet említi alperes szerint az SzMSz).

A Társasháznak az iratokhoz csatolt, így az eljáró alperes rendelkezésére álló SzMSz-c viszont mindössze ennyit mond a követendő eljárásról:

A jegyzőkönyvből igény esetén a tulajdonostársak - a költség kifizetése esetén - másolatot kaphatnak.

A PKKB felperesi keresetet elutasító ítéletében a tényállítása egésze tehát hamis.

Alapítalan.

Légből kapott.

Az okirati tényeknek ellentmondó.

Védhetetlenül az.

A bíróság által teremtet „tények” nem azonosak a perbeli iratok alapján a bíróságok által fellelhetőekkel.

Egyetlen okirat van, amelyre támaszkodni lehetett és kellett volna: a Társasház SzMSz-c.

Az eljáró bíróság elvetette az abban foglalt szabályokat.

Nem létezőnek tekintette.

Ezzel és azzal a hamis tényállítással, amelyet az ítéletében részletesen és gazdagon, a teret nem sajnálva kifejtett a Társasháznál nem létező tilalmak helyettesítésére, a saját jogalkalmazói munkájának törvényességét és legitimitását, eljárásának tisztességességét is megkérdőjelezte, illetve hűtelenűtette.

A bíróságok jogalkotó tevékenységet végeztek, ami tiltott.

Nem kétséges, a Társasház SzMSz-c két soros rendelkezésével bizonyítható, hogy a PKKB egyszerűen kitalálta a felpereseket korlátozó szabályokat.

Azán a saját hamis és saját maga által elfogadott tényállításokat értékelve arra a jogi következtetésre jutott, hogy felperesek nem jogszerűen jártak el és nem jogosultak éppen ezért az iratkiadásra.

Az ítélet az SzMSz nyilvánvaló tényei ellenére, de az alperes által jogsértően és felperes tulajdonosi jogait is aláásóan „teremtett”, soha és sehol az ügyben nem létezett „tényei” alapján, amelyeket a felperesek számára kedvező SzMSz szabályozását a bírósági hatalommal súlyosan visszaélve, az önkényes jogalkotás (!) és jogalkalmazás senki által nem követhető és követendő példaként hozott létre, a jogi indolásában – miután így alapot teremtett saját magának arra, hogy ezt megtehesse ! - **szembehelyezkedett a konkrét, igen egyszerű valódi tényállással és azt az szabályozó Kúria Pfv.I.21.076/2014/5. szám alatti ítélete kötelezően alkalmazandó rendelkezéseivel**, amelyek teljesen egyértelműek:

„A tulajdonjog a polgári jogi jogviszonyokban a jogosultságok teljességét biztosító jogosultság, a tulajdonosi autonómiát ezen belül is leginkább a korlátozásoktól mentes rendelkezési jog (rég. Ptk.112. § (1) bekezdés) fejezi ki.

A rendelkezés jogából fakad a tulajdonosnak az ingatlannal kapcsolatos tájékozódásra, az információk megismerésére való joga, amely ugyan mind jogszabállyal, mind szerződéssel korlátozható, ennek azonban kifejezettnek kell lennie, és a kifejezett korlátozás sem értelmezhető kiterjesztő módon.”

Az első fokú ítélet ehhez képest, de a precedenssel ellentétesen, ítéletét megalapozandó az is kifejtette, hogy:

„A felperesek iratbetekintési és másolatkérési joga *kimerül* abban a Tht. 39.§ (3) és (4) bekezdése valamint a szervezeti és működési szabályzat 11/3/d. pontja alapján, hogy a közös képviselőnél (tehát a közös képviselő irodájában) *megtekinthetik* az iratokat, így a jegyzőkönyvet is és arról a költségek kifizetése esetén másolatot kérhetnek.”

Mint az iratokból látható és fentebb idéztük is, az alperesi SzMSz nem így rendelkezik.

Nincs jog-kimerülés vagy jog-korlátozás.

Egyszerű, értelmezési nehézségeket nem támasztó szabályozás van a Társasháznál.

Olyan, amely nem a közös képviselő számára adja meg a jogot, hogy szembeszállhasson a tulajdonosokkal, miként azt az alperes az ítéletében találta.

Az első fokú bíróság tehát az iratokban nem szereplő, súlyosan jogsértő módon saját maga kreálta korlátozások alapján járt el.

Így, súlyos jogalkalmazási hibákat követett el és szándékosan kárt okozott a tulajdonosi felpereseknek, jelen ügy kérelmezőinek.

Tisztességesen eljáró bíróság számára – és az alperesi nem az volt ! - a nem létező kötelemények és szabályok megteremtésének tilalma nem áthágható.

Ahogy a felperesek jogait esorbító önkényes eljárása sem valósítható meg a tisztességes tárgyalás elve alapján.

Az első fokon eljáró bíróság az alperesi teljesítést mint olyat sem értékelte.

A másodfokú ítélet helyben hagyta az első fokú ítélet elutasító rendelkezését, mégpedig az alábbi indoklással:

„[13] Az alperes az írásbeli ellenkérelméhez csatolta a kiadni kért jegyzőkönyvet és a jelenléti ívet, ezáltal – függetlenül attól, hogy ezt nem tekintette a kereset elismerésének – de facto teljesítésre került a kereset.

Teljesített követelés alapján nincs helye marasztalásnak, mivel az alperes nem kötelezhető a kereseti kérelem többszöri teljesítésre. A perbeli teljesítés miatt a többi fellebbezési hivatkozást nem kellett érdemben vizsgálni. „

Az tény, hogy a Társasház az alapperben teljesített. A teljesítés elismerésnek számít.

Az elismerés és teljesítés alapján, pontosabban: annak ellenére utasította el az első fokon eljáró bíróság a felperesi keresetet.

Ez is igazolhatatlan, alátámaszthatatlan és döbbenetes döntés! Jogalapja és jogi indoklása nincsen.

Továbbá azért, mert álláspontja szerint a Kúria **Pfv.I.21.076/2014/5.** precedens ítélete, szerinte, nem alkalmazható.

A másodfok viszont azért utasította el a felperesi keresetet és tartotta meg hatályában egyetlen indoklási ponttal az első fokon hozott ítéletet, mert az alperes a perben teljesített.

Kiemeljük: a felperesek perveztesek lettek, mert az alperes a perben teljesített!

Perbeli teljesítés esetére - ha a Pp. szabályai nem lennének elég érthetőek, de azok - a Kúria 2017.El.II.J.GY.P.3. szám alatti, a joggyakorlat-elemző csoportja összefoglaló véleménye elgázithatta volna a bíróságokat:

„Az adatok kiadását követően sor kerülhetett a per megszüntetésére, a keresettől való elállás folytán.”

Tiszta és egyértelmű, hogy az alperes által a perben teljesített kiadás (akár adaté, akár okiraté) jogelismerés.

Az elismerés után a felperes a **Pp. 241. § (3)** bekezdése szerint járhat el:

„(3) Az eljárás elállás miatti megszüntetése esetén nincs szükség az alperes hozzájárulására, ha az elállásra azért került sor, mert az alperes a követelést az eljárás megindítását követően teljesítette.”

Felperesi álláspont szerint ez az elutasítás is jogellenes, felperesek tulajdonjogát és a hatályos jogszabályokat súlyosan sértő jogalkalmazás.

A másodfokú ítélet e rövid indoklása, amellyel megerősítette az első fokú döntést, érdemben is azt helyesnek tartva, indoklásával együtt, nem óhajtott érdemi kérdésekkel foglalkozni, így *nem tette vizsgálat tárgyává az általa jóváhagyott ítélet azon részét, amely a Kúria fenti számú precedensébe ütközik.*

Ezzel a másodfokú bíróság azt is jelezte, hogy az első fokú bíróság általi, meg nem indokolt mellőzéssel egyetért.

Egyetértett tehát azzal, hogy a Kúria Pfv.I.21.076/2014/5.sz. precedense nem alkalmazható. Egyetértését azonban nem indokolta semmivel.

Miután a két határozat ennyire egybecsik, felülvizsgálati kérelem beadására nem is nyílt volna mód, de felperesek a nyilvánvaló jogsértés orvoslására kérelmezték a felülvizsgálatot, amelyet a Kúria visszautasított.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Valamennyi lehetséges rendes és rendkívüli jogorvoslatot kimerítettük.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria visszautasító végzését 2022. december 9-án vettük, így a 60 napos határidőn belüli kérelem beterjesztése.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A perben felperesek voltak a kérelmezők, akinek jogait az alkotmányértő eljárás alapjaiban érintette.

c) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A bíróságok megsértették a Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, a *tisztességes eljáráshoz való jogot*, megsértették vele együtt a fegyverek egyenlősége elvét, mint „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében expressis verbis nem szereplő, de abból levezethető az a követelmény(t) is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége, amely ekként a *tisztességes eljáráshoz való jog* részjogosítványaként értelmezhető {többek között lásd: 21/2020. (VIII. 4.) AB határozat, Indokolás [57]}.”

Ez az alaptörvényi sérelem érdemben befolyásolta a bírói döntést azáltal is, hogy a bíróságok nem tették eleget a tényállás-megállapítási és ebből következő indoklási kötelezettségüknek sem.

A tisztességes eljáráshoz való jog azt is magában foglalja, hogy a bíróságok az anyagi és eljárási jogszabályok szerint járjanak el, azok értelmezését az Alaptörvénynek megfelelően végezzék.

Nem így történt a jelen esetben.

Az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése szerint a jogszabályok mindenkire, beleértve a bíróságokat is.

A bíróságok azonban ezt az alaptörvényi rendelkezését is megsértették – magukat a jogszabályok fölé helyezték.

A felperesek kereseti kérelmének tényszerű vizsgálata és a bennük való döntés is elmaradt, különösen II. fokon – ez is a tisztességes eljárás joga alapséreleméhez tartozik.

Az ítélettel megsértették a felperesek/kérelmezők *Alaptörvény által védett tulajdonosi jogait is*, amely magában foglalja a közjogi értelemben vett tulajdon védelmét – s ez kiterjed a társasházi különtulajdonra, annak minden elemével együtt, ahogyan azt a *Kúria Pfv.I.21.076/2014/5. sz.* ítélete mint a bíróságok számára kötelező döntés részletesen és a felperesek jogait védendő megtámadhatatlanul tartalmazza.

Az ügy érdemére kiható, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütköző jogszabálysértés továbbá az is, hogy a Pp. 347. § (1) a) pontját és a Pp. 383. §-t, illetve a Pp. 346. § (5) bekezdését is megsértették, mert a jogerős ítélet, *egyetlen jogszabályt, jogszabályi helyet sem nevezett meg annak megalapozására, hogy miképpen lehetséges az, hogy a felperesek pervesztések lehettek egy olyan perben, amelyben a kereseti kérelmüknek az alperes az első adandó alkalommal, az érdemi ellenkérelmével eleget tett (lásd: Alaptörvény R) cikk (2) bekezdés).*

Ahogy – ismételjük a jogerős ítélet indoklását – maga a II. fokon eljáró bíróság is megállapította:

„Az alperes az írásbeli ellenkérelméhez csatolta a kiadni kért jegyzőkönyvet és a jelenléti ívet, ezáltal – függetlenül attól, hogy ezt nem tekintette a kereset elismerésének – de facto teljesítésre került a kereset.”

Ha az alperesi Társasház teljesített a perben, akkor nincs és nem is lehet olyan bíróság, amely a Pp. szabályai alapján azt döntheti, hogy a perbeni teljesítéssel az alperes pernyertessé vált.

A Pp. 241. § (3) bekezdés pontosan az ellenkezőjéről rendelkezik.

Ezért nem felel meg egyik érintett határozat sem a tisztességes eljárás európai és magyar elvének, amelyet az Alkotmánybíróság/2013. (III. 1.) AB határozat alaposan körülhatárolt.

Ezek mind és együtt az eljáró bíróságok által közvetlenül alkalmazandó 3100/2015. (V. 26.) AB határozat, a 7/2013. (III. 1.) AB határozat, az 28/2020. (VIII. 5.) AB. sz. határozat, az 5/1995. (XI. 21.) AB határozat által részletesen körülírt tisztességes eljárás követelményébe ütköztek.

A tárgyalás igazságosságának követelménye ebben az eljárásban nem tehát egyszerűen érvényesülhetett.

A felperesek tulajdonjogának látványos korlátozása és sérelme annál inkább.

Nem kétséges, hogy T. Alkotmánybíróság által értelmezett közrend és jogállamiság érvényesülése akkor biztosított, ha a megfelelő jogszabályok mellett a jogalkalmazó szervek ellenőrizhető praxisában is megfelelően, alkotmányosan – és nem jogszabálysértő módon – működik.

A jelen esetben nem így volt, éppen ellenkező módon, teljes a diszfunkcionalitás és a jogellenesség.

2. Az alkotmányjogpanasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A legszűkebben vett tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés], a magyar jog részét képező Európai Emberi Jogok Egyezménye („Egyezmény”) 6. cikk 1. bek., és a tulajdonjog vonatkozásában pedig a XIII. cikk megsértését tekintjük megsértettnek.

b) A megsemmisítéskért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A XXVIII. cikk (1) bekezdés szenvedett sérelmet a panaszlott ügyben, amely a tulajdonjog sérelmére is áthúzódik (XIII. cikk)

A tisztességes eljárásban az eljárási törvények szerinti eljárás kívántatik és ennek része a fegyverek egyenlősége.

A fegyverek egyenlősége elve „lényege az ügy szempontjából jelentős nyilatkozatokhoz és bizonyítékokhoz való hozzáférés mindkét fél számára, valamint lehetőség arra, hogy észrevételeit előadhassa a bíróság előtt” {3100/2015. (V. 26.) AB határozat indoklás [115]}.”

Önmagában az, hogy a nyilvánvaló tények ellenében a bíróság soha nem létező tényeket fabrikált a felperesek pervesztessége bizonyítása érdekében: megdőbbentően nem tisztességes, jogsértő eljárás.

A kirívóan súlyos jogellenes jogalkalmazás, ítékezés körében kell értékelni azt, hogy a perben, a keresetlevél kézbesítése mint cezúra után az alperesi teljesítést olyannak tekintette (nem derült ki, milyen jogszabályi alapon), amely a felperes pervesztességet okozta.

A jogerős ítéletben egyetlen jogszabályt, jogszabályi helyet sem neveztek meg annak megalapozására, hogy a perbeli teljesítése alapján képpen nyilváníthatta a Fővárosi Törvényszék a Társasházat mint alperest a per nyertesének és utasíthatta el a felperes keresetét?

Ismételten idézzük a Pp. 241. § (3) bekezdését, amely a felperes jogává teszi az elállást, amennyiben az alperes, mint az általunk jelzett ügyben is, a per során teljesítette:

„Az eljárás elállásának megszüntetése esetén nincs szükség az alperes hozzájárulására, ha az elállásra azért került sor, mert az alperes a keresetlevél az eljárás megindítását követően teljesítette.”

Felperesek ehhez képest sem tudhatták meg, mely jogszabályra alapozza az első, és melyre a másodfokú bíróság az alperesi, a perben teljesítő Társasház pernyertességét !

Enélkül nics jogszerű, érvényes ítélet. Nincs tisztességes jogalkalmazás sem.

Az eljárás nem volt tisztességes, de ami szomorúbb: még csak *nem is akart annak látszani egyik döntés sem.*

A Pp. és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek. értelmében a legminimálisabb szinten sem.

Ez egyebek között megnyilvánult abban is, hogy a felperesek nagyon részletesen okadatolt, jogi indoklással ellátott fellebbezését a másodfokú bíróság egyszerűen eltolta magától.

Az ítéletben ezért szerepel a kijelentés: „A perbeli teljesítés miatt a többi fellebbezési hivatkozást nem kellett érdemben vizsgálni.”

De kellett volna.

Ez kötelezettsége a bíróságnak.

A tisztességes eljárás elve ezt kívánja, ahogyan a Pp. 346. § (5) bekezdése is.

A Pp. 341. § (1) bek. szabályát is: „Az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre.”

Az ítélet teljessége megköveteli azt, hogy a bíróság a felperes által előadottakat részletesen megvizsgálja.

A bíróságok által közvetlenül alkalmazandó alkotmánybírósági döntések közül az 1/2019. (III. 29.) AB határozat a fellebbezési eljárásban már ismert volt, illetve ismert kellett, hogy legyen.

E döntés 11. pontja kimondja, hogy: „...minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme a jogorvoslás lehetősége, vagyis hogy a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát.

A jogorvoslat ténylegességének követelménye, vagyis az, hogy a jogorvoslati fórum képes legyen a jogsérelem orvoslására, két elemet foglal magában: egyrészt, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevételét nem gátolják-e jogszabályi előírások, másrészt, hogy milyen a jogorvoslat terjedelme, azaz teljes körűsége, illetve korlátozottsága.

A hatékony bírói jogvédelem követelménye része a tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak. A jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthesse.

Önmagában a bírói út igénybevételenek formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést.

A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül.”

Az eljárásban a másodfokon eljáró bíróság az első fokú bíróság hamis tényekre alapozó, a Kúria precedensét kizáró, felperes jogait a saját faktumaival korlátozó, súlyosan jogellenes döntését vizsgálat tárgyává ténylegesen nem tette.

Sértve az Alkotmánybíróság döntését is.

Felétlenül megemlítendő az is, hogy a teljes körűség az indoklási kötelezettséget is érinti.

A T. Alkotmánybíróság gyakorlata szerint szükséges az indoklás alkotmányjogi vizsgálata is, ahogyan egyebek között a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat is rendelkezik erről:

„[25] Az indoklás hiánya vonatkozásában az Alkotmánybíróság, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárás jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.”

Kérelmezők szerint egyértelműen megállapítható, hogy sérültek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelmények azzal, hogy a perben de facto teljesítő alperes pernyertességét megalapozó jogszabályi rendelkezést egyáltalán nem jelölte meg a bíróság másodfokon (sem). Illetve a Pp. 241. § (3) bck. ellenében döntött.

Nem érte el a hatékony bírói jogvédelem tisztességes eljáráshoz való joga elvének gyakorlati alkalmazása az általa elvégzett jogalkalmazási munka küszöbét sem.

Ez pedig az eljáró bíróságos súlyos hibája.

A jogellenes jogszabályértelmezések olyan kirívóan súlyos eljárás hibák, amelyekről nem lehet eltekinteni, amikor a tisztességes eljárás elvének érvényesülését vizsgáljuk.

A bíróságok által közvetlenül is alkalmazandó Alkotmánybíróság által hozott döntések között megtalálható az említett 20/2017. (VII. 18.) AB határozat is.

Az ebben foglaltak értelmében a bírói döntés akkor contra legem – és egyben *contra constitutionem* –, amennyiben:

1. az eljáró bíróság ítéletének indoklásában nem tartalmazott arra vonatkozó érvelést, hogy miért hagyta figyelmen kívül az adott jogkérdésre irányadó hatályos jogszabályi rendelkezéseket;
2. nem vette figyelembe az ügyre irányadó jogi normákat;
3. olyan bírósági gyakorlatra alapozva hozta meg döntését, amelynek alapjául szolgáló normát a jogalkotó már hatályon kívül helyezett.

Ha az első fokú, majd jogerős ítélet vizsgáljuk, kimondhatjuk, ki is mondjuk: a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat szerinti pontok sérelme egyértelműen megállapítható.

Ha a jogerős ítélet vizsgáljuk, kimondhatjuk, ki is mondjuk: a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat szerinti pontok sérelme mindenféle mérlegelés nélkül, egyértelműen megállapítható, mert nem létező tényállás és bizonyítékok alapján, a precedens és a Pp. szabályai ellenében döntöttek a bíróságok mindkét fokon.

Fenntartások nélkül igaz rá, amit az alkotmánybírósági határozat a továbbiakban kifejtett.

Az Alkotmánybíróság szerint:

„A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségről a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyát alapját vonja el.

A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja.

Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.” {Indokolás [23], [28]–[29]; lásd még: 23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [28]}

A bíróságok az önkényes, teremtett tényeivel, az azokon alapuló hamis jogállítással és hiányos indoklásával, a hatályos jog teljes figyelmen kívül hagyásával a jogállamiságot is veszélyeztetik.

Azzal, hogy a perben teljesítő Társasház hozta ki pernyertesnek, minden jogi normát felrúgtak, amit addig még nem.

Szintén az Alkotmánybíróság mondta ki, hogy:

„Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.”

A jelen ügyben született bírósági ítéletek ilyenek. Alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes.

Akárholnan is nézzük: a perbeli teljesítés nem mentheti fel az alapperbeni alperest, a Társasházat a marasztalás alól és nem jogosíthatja fel arra, hogy jogsértő magatartása jutalmaként még perköltségre is jogosulttá váljon.

A felperesek, akik számára a Társasház a perindítás után teljesített, e teljesítés miatt és következtében semmiképpen sem lehetnek pervesztések, hiszen éppen a kereseti kérelmében foglaltakat teljesítették.

A bíróság döntései alkalmazhatatlanná teszik a Ptk Alapelvét, a 1:3, 1:4 és 1:5 §§-it is, illetve jogszerűvé teszik az azokba ütköző, jogellenes (alperesi) magatartást és azt mint követendő állítják a társadalom jogkövető polgárai cél.

Ez az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése jogállami definíciójának és vállalásának mérhetetlen kikezdése és megtagadása.

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog több garanciális szabályból áll, részjogosítványai különösen:

- a bírósághoz fordulás joga,
- a tárgyalás igazságossága,
- a pártatlanság kívánalma és
- az **indokolt bírói döntéshez való jog** is (7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [28]–[34]).

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) számú határozat kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményrendszere elismeri az **indokolt bírói döntéshez való jogot is, amely ügy érvényesíthető, hogy az eljárási törvényeknek megfelelően a kérelmeket kellő alaposítással megvizsgálják és ennek értékeléséről a határozatban indokoltan számot is adnak.**

Miként az, egyebek között e határozat rögzíti:

*„...az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy **döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti.**”*

Legelsősorban is azt kell megállapítani, hogy az I. fokú bíróság nem vette figyelembe, pontosabban figyelmen kívül hagyta teljes egészében az alperesi Társasház SzMSZ-ének szabályait és helyettük maga alkotott „újakat”, amelyek erősen korlátozták felperesek tulajdonosi jogait a másolatkiadások tekintetében.

Majd miután az első fokon eljáró bíróság megalkotta az alperesi SzMSZ-szel diametrálisan ellentétes és abban schol nem szereplő szabályokat és felperesek jogainak korlátozását ezzel, a saját maga által létrehozott, schol fel nem lelhető „szabályok” mint tények alapján döntött úgy a Kúria idézett precedensét figyelmen kívül hagyva, hogy a felperesek irat- és másolatkiadási iránti kérését el kell utasítania.

A II. fokon eljáró bíróság pedig a jogi indoklási kötelezettségét (Pp. 346. § (5) bek.) teljes egészében mellőzte. Ezzel önmagában megalapozta az alaptörvény-ellenességet (lásd: 20/2017. (VII. 18.) AB határozat)

Ila a bírói döntés contra legem, akkor a fegyverek egyenlősége elve is súlyosan sérül.

Ennek az elvnek ugyanis „lényege az ügy szempontjából jelentős nyilatkozatokhoz és bizonyítékokhoz való hozzáférés mindkét fél számára, valamint lehetőség arra, hogy észrevételeit előadhassa a bíróság előtt” {3100/2015. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [115]}.”

Felperesek, kérelmezők azonban nem tudtak hozzáférni azon tényekhez és bizonyítékokhoz, amelyekre az első fokú bíróság a maga döntését alapította. Azért sem, mert ilyen bizonyítékok, okiratiak nem léteztek.

A felperesi tulajdonjog sérelme is ezeken a jogszértéseken keresztül valósul meg.

A bíróságok mindkét fokon azt az álláspontot foglalták el, hogy a felpereseknek nincs joga hozzáférni a rész-tulajdonukban álló társasházi iratokhoz, legfeljebb akkor, ha sorban állnak a megbízottjukként a feladatát ellátó közös képviselőnél, előzetes bejelentkezés után és ott, helyben nagy tisztelettel megkérlik a közös képviselőt, engedjen betekintést az iratokba és esetleg még másolást is.

Másodfokon, felperesek fellebbezése ellenére, ezt az első fokon felperesek joggyakorlását megnehezítő és az első fokon eljáró bíróság által kitalált rendszert a hatékony jogorvoslat tisztességes eljárás elve érvényesülése meghiúsításaként nem is vizsgálta felül.

Az első fok a maga teremtetten, a Társasházban - mint bizonyítottuk - soha nem létező kereteken belül hajlandó volt annak elismerésére, hogy felperesek és a tulajdonosok közül bárki korlátlan számú másolatra jogosultak.

A másodfok azonban már ezt is megtagadta. A döntés szerint egyetlen másolatra jogosultak alperesek.

„Teljesített követelés alapján nincs helye marasztalásnak, mivel az alperes nem kötelezhető a kereseti kérelem többszöri teljesítésre.” (másodfokú ítélet [13] pont)

Milyen többszöri teljesítésről szól itt a jogerős ítélet?

Egyszer teljesített összesen: a per során.

A bíróság itt tehát a tényeket is keveri és – mint említettük - **a jogi indoklása teljesen hiányzik.**

Ahogy, álláspontunk szerint, a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat a jelen ügyre alkalmazhatóan is rendelkezett:

„[27] Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel a jelen ügy vonatkozásában megállapította, hogy nem teljesítette a törvényszék indoklási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában.

[28] Az Alkotmánybíróság megállapítja továbbá, hogy a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normát az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése ellenére nem alkalmazta.”

Másfelől és erősítve az itt mondottakat: a bíróság Társasház „nem kötelezhető többszöri teljesítésre” a felperesi (vagy más) tulajdonosok kérése ellenére sem.

Ez is nyilvánvalóan a vonatkozó jogi norma, a Ptk 5:13. § teljes negligálása – és a társasházi közös képviselő, a megbízott megbízói tulajdonosa fölé emelése. Ami szintén jogsértő.

A bíróság szerint *felpereseknek egyetlen egyszer lehet igényük, bármi is történik (elvesztik az iratot, a számítógépük, amin tárolják tönkremegy), többet már tulajdonosként soha nem jogosultak a másolat kérésére.*

A bíróságok szűkítő-korlátozó jogértelmezése szerint.

A tulajdonjog a Kúria precedense értelmezésében sem ezt jelenti!

Miután másodfokon lényegében megtagadták a felperesek fellebbezésének érdemi tárgyalását, a Társasház teljesítést pernyertességgel jutalmazták, az eljárás végeredménye azt lett, hogy a Társasház egy, a Kúria precedensét jogi indoklás nélkül hatályon kívül helyező alperesi határozatra mutathat (és ezt több eljárásban éppen a Kúria döntése ellenében meg is tették !), amikor a felperesek jogait, lényegében folyamatosan korlátozzák az iratkiadásoknál (és a felperesek által jogerősen megnyert ügyekben a végrehajtásokkal szemben is immunisnak látszanak: semmilyen iratkiadást eddig nem teljesítettek...részben az alperesek támogató magatartásának köszönhetően).

A bíróságok így és csaltal súlyos és felróható jogalkalmazási jogsértéseket követtek el és ezzel korlátozták az alkormányjogi értelemben vett kérelmezői tulajdonjogot is, amelynek része mindaz, amire a tulajdonjog kiterjedhet (így a másolatkérés- és adás iránti jog is).

Az nem is kérdéses, hogy a Pp. 346. § (5) bek. felperesi kérelmezők számára is védelmet biztosító, a bíróságok számára pedig alapvető indoklási kötelezettséget jelentő részétől („A jogi indoklás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította.”) eltértek, a szükséges jogi indoklást egyáltalán nem adták meg.

A másodfokú bíróság semennyiben - a felperesek érdemi és tényleges jogorvoslatot kérő fellebbezése ellenére sem.

A T. Alkotmánybíróság a bírói jogértelmezés alkotmányosságát és annak kontrollját leíró 3328/2020. (VIII. 5.) AB. sz. határozata szerint:

„[24] Az Abh. az önkényes bírói jogértelmezés kapcsán elvi érveléssel mondta ki, hogy: „A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tiszteletes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja.” (Abh., Indoklás [23])”

A visszaélések megtörténtek, a sérelmeket is elszenvetdék felperesi kérelmezők.

Kérdés az, hogy az ítéletet a bíróságok a rendelkezésre álló okiratok alapján, a jogszabályok rendelkezései alapján hozta-e meg a döntését a felperesek keresetének elutasításakor?

Nem.

De nem jártak el sem jogszerűen, sem tisztességesen.

Az, hogy „az eljárási törvényeknek megfelelően a kérelmeket kellő alapossággal megvizsgálják” szabálya érvényesült volna, itt egyáltalán nem állítható.

Pontosan az ellenkezője történt.

Nem tartotta fontosnak ezt a Pp. 346. § (5) bek. ellenében sem a bíróság.

Minden, amit a helyükre írt, az nem más, mint hamisítás – és a bíróságok hamisított adatokat fogadtak el valódinak.

A tisztességes eljárás elve c jogi indoklás elmaradási hibával itt is súlyosan és alapvetően sérült.

A jogbiztonság is, amely a jelen ügyben is alkalmazandóan, az Okyay és mások kontra Törökországban ügyben 2005-ben született EJEB döntés (36220/97) értelmében a jogállamiság egyik alapvető ismérve.

Ahogy az a T. Alkotmánybíróság is megfogalmazta:

„A megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban ugyanis a jogbiztonság az, ami sérelmet szenved. [75/1995. (XI. 21.) AB határozat, ABH 1995. 376. 383.]”

A garanciát itt a jogszabályok alkalmazása jelentené.

A garanciák eltűntek a per során (Pp. 241. § (3). bek., Pp. 346. §)

Nem véletlenül fogalmazott az Alkotmánybíróság nagyon céltudatosan és pontosan az eljárásjogi kötelezettségekről már három évtizeddel ezelőtt is:

„Csakis formalizált eljárási szabályok megkövetelésével és betartásával működhetnek alkotmányosan a jogintézmények. Az alanyi jogok és kötelezettségek érvényesítésére szolgáló eljárási garanciák tehát a jogbiztonság alkotmányos elvéből következnek. Megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban a jogbiztonság szenved sérelmet.” - ezt a 9/1992. (I. 30.) AB határozat tartalmazza.

Nincs kétsége senkinek, a bíróságoknak sem lehet, hogy „...a jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek is csak a jog által meghatározott keretek között fejthetik ki a tevékenységüket.” - ahogyan az 56/1991. (XI.8.) AB határozat rendeli.

De a bíróságok nem így jártak el, figyelmen kívül hagyták alkotmányos kötelezettségeiket.

Azt is, hogy a jogbiztonság Alkotmánybíróság által is értelmezett, az EJEB döntése következtében pedig a T. Alkotmánybíróság döntésénél is figyelembe veendő egyezményi, európai és magyar alkotmányos elvét, amely részben a tisztességes eljárás elvében is realizálódik.

Azt is, hogy saját döntéseikhez próbáljanak azonos tényállás mellett tisztességesen hűek maradni.

A jogbiztonsághoz a kiszámíthatóság is hozzátartozik.

A felperesek tulajdonjoga védelmének kiszámíthatósága is.

Ez is sérti a jogsértő, a Kúria idézett precedensével ellentétes jogalkalmazás során.

A tisztességes eljárás elve érvényre juttatásakor, az Alkotmánybíróság döntési értelmében, a bíróságnak az a kötelezettsége, hogy az eljárási törvényeknek megfelelően a kérelmeket kellő alapossággal megvizsgálják és ennek értékeléséről a határozatban indokoltan számot is ad(ja)nak.

Ez itt nem történt meg.

Ez együtt már túl sok, túlságosan is egyoldalú és a tisztességes eljárás igazságosságát is tartalmazó elvénk nagyon mély megsértése.

Összefoglalva a fentieket:

A tényleges és a Pp. 346. § (3)-(5) bek. szerint az ítélet részét képező tényállás és a tényekre vonatkozó bizonyítékok nem is lettek, de nem is lehettek megnevezve és feltüntetve az ítéletben.

Csak a bíróságok sajátos, felperesek tulajdonosi jogait alapjaiban sértő „értelmezési” kaptak helyet és az a nagyon rövid indoklás, mely szerint az alperes teljesített a perben (s ezért pervesztetek felperesek).

Ez elfogadhatatlan és alaptörvényi sérelmet jelent a közjogi szempontból vitathatatlanul a felperesek minden, az alperesi Társasház tulajdonát képező okirat tulajdonjog tekintetében, mivel a Kúria fentebb említett **Pf.I.21.076/2014/5.** precedense szerint:

„A tulajdonjog a polgári jogi jogviszonyokban a jogosultságok teljességét biztosító jogosultság, a tulajdonosi autonómiát ezen belül is leginkább a korlátozásoktól mentes rendelkezési jog (régi Ptk.112. § (1) bekezdés) fejezi ki.

A rendelkezés jogából fakad a tulajdonosnak az ingatlannal kapcsolatos tájékozódásra, az információk megismerésére való joga, amely ugyan mind jogszabállyal, mind szerződéssel korlátozható, ennek azonban kifejezettnek kell lennie, és a kifejezett korlátozás sem értelmezhető kiterjesztő módon.”

Mégis az ítéletek a nem létezőt kiterjesztően, a felperesek tulajdonosi jogainak korlátozására vonatkozó Társasház-i igény előtt a jog kapuját a lehető legszélesebbre tárva értelmezték.

A bíróságok, az első fokú a II. fok elismerése szerint is, a másodfok pedig saját maga, a már elemzettek szerint **az ítélet teljességére vonatkozó Pp. 341. § (1) bekezdését is megsértették, amelyre a 7/2013. (III. r.) AB határozat is utal.**

A másodfokú bíróság ebben, noha az ítélet egészének felülvizsgálatát kérték felperesi kérelmezők, a tisztességes eljárás elvét a Pp. 370. § (1) bek. és a Pp. 383. § (2) bek. szabályait megszegve, semmit sem tettek.

Azt ugyanis semmiképpen sem lehet állítani, hogy az első fokon hozott ítélet - akár a tulajdonjog védelme körében - érdemben helyes lenne, hiszen - mint említettük - sem érdemi, a teljes kereseti kérelmet lefedő tényállása, sem indoklása - amely a Kúria precedensével és az elévülés ügyében hozott döntéseivel ellentétes - nem felel meg a Pp. szabályainak.

Egyetlen jogszabályi helyet sem tudott a jogi indoklásában felmutatni a bíróság, amely kifejezetten azt tudta volna alátámasztani, hogy a perben teljesítő alperes a teljesítésével a per nyertese lehet a magyar anyagi és eljárási jog szerint.

A Pp. 241. § (3) bek. alapján a felperesek pernyertessége és clállási joga adott.

Felpereseket illelt volna meg az alperes perben történt teljesítését követően a perkiöltség is.

Az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alaptörvényben biztosított jogorvoslatihoz való jog nemcsak a jogorvoslat létezését, hanem a tényleges és a hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítását követeli meg, így nemcsak abban az esetben állapítható meg az alapjog sérelme, ha a jogorvoslat lehetőségét teljesen kizárták [3517/2021. (XII. 13.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.)], Indokolás [351].

A valóságos, tényleges és hatékony jogorvoslati lehetőség felperesek számára így nem adott.

A igazságosság elve ezért ilyen körülmények között egyszerűen nem tud érvényesülni.

A másodfokú bíróság jogi indoklásának hiánya szintén a tényleges és a hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítása ellenében hatott, pontosabban: annak megsértése volt.

Így együttesen nézve a két bírósági döntést, az látható, hogy a „tisztességesnek kell látszani” elv, az az elv, amelyet az EJEK következtetesen érvényesít a maga a gyakorlatában és amelyet a T. Alkotmánybíróságnak is érvényesítenie kell, jelentős mértékben sérült. Inkább úgy mondhatnánk: teljes egészében.

Szeretnénk tisztelettel kiemelni, hogy nem az ítéletekkel amúgy jogosan elégedetlen felperesek szubjektív véleménye az, hogy a látszat itt nem adatott meg számára.

Objektíve, a jelen kérelem egészében részletesen leírtak alapján is bizonyított, hogy a jogszabályellenes és jogsértő jogalkalmazás, az egyértelmű jogszabályoknak gyökeresen ellentmondó jurisdióció nem tekinthető sem általában véve tisztességesnek, sem pedig egyes szintjein és részleteiben nem az.

Önkényesek, tény- és jogellenesek a tény- és jogállítások, elmaradt a jogi indoklás, illetve ami van, az a Kúria precedenseivel és a jogszabályokkal ütközik.

A Pp. 346. § (5) bekezdése ezt igényli a bíróságoktól:

„A jogi indoklás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eléri a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította.”

Schol nem találni a Pp. 346. § (5) bekezdése által a jelen ügyben felsorolt és nem alkalmazott precedensek kapcsán a megfelelő jogi indoklást.

A bíróság a jogbiztonságot fenyegetve, a tisztességes eljárás Egyezmény és Alaptörvény biztosította alapjogát megsértve teljes mértékben eloldotta magát a hatályos magyar jogtól.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nem kezdeményeztük.

Tisztelettel azt is bejelentjük, hogy mindent előadtunk az ügygel kapcsolatban. Felperesek eltökéltek abban, hogy a tisztességes eljárás elvének és magyar részszabályainak súlyos és felperesi kérelmezők számára kárt okozó, perköltség-fizetési kötelezettség és tulajdonosi jogaik sérelme miatt, amely már rendszerhibának is látszik, az EJEH-hez is forduljanak jogsérelmeik megállapítása és reparálása érdekében.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Az ügyvédi meghatalmazást a peres iratok tartalmazzák, de az Alkotmánybíróság előtti eljárásra csatoljuk a kérelmezők meghatalmazásait.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

A személyes adataink nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá.

d) Az érintetiséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

Kúria Pfv.I.20.489/2022/4. sz. végzés

Fővárosi Törvényszék által hozott 53.Pf.636.321/2021/4. ítélet

A jelen egységes szerkezetű beadványt elektronikus úton juttatjuk el a T. Alkotmánybíróságra.

Kelt: Bp. 2023. február 6/április 2.

Tisztelettel:

kérelmező nevében és helyett

dr. Gyántás Peter
Ügyvéd

